

Sygnatura akt: XI GC 890/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Paulina Lebowska

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2020 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W.**

przeciwko **Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.507 (jeden tysiąc pięćset siedem) złotych i 18 (osiemnaście) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 października 2018 roku;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.403 (jeden tysiąc czterysta trzy) złotych i 64 (sześćdziesiąt cztery) grosze tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 122 (sto dwadzieścia dwa) złote i 48 (czterdzieści osiem) groszy nieuiszczonych kosztów procesu;
5. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 43 (czterdzieści trzy) złote i 4 (cztery) grosze tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 890/19

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 maja 2019 r. J. W. wniósł przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 2027,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 października 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zapłatę kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu J. W. wskazał, iż dnia 23 sierpnia 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej. (...) należący do P. i L. F.. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z Towarzystwem (...) spółką akcyjną w W.. Poszkodowani dokonali zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady, wszczął postępowanie likwidacyjne w którym ustalił wysokość szkody na kwotę 2641,50 złotych.

Poszkodowani kwestionując wysokość odszkodowania zlecieli niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie kalkulacji naprawy, w której koszt naprawy uszkodzonego pojazdu ustalono na kwotę 58004,43 zł. Następnie poszkodowani zbyli na rzecz J. W. wierzytelność przysługująca im w stosunku do Towarzystwu (...) spółki akcyjnej w W. z tytułu szkody.

Powód dokonał zgłoszenia ubezpieczycielowi sprawcy szkody nabytej wierzytelności wnosząc o zapłatę pozostałej kwoty odszkodowania. Decyzją z dnia 16 stycznia 2019 r. ubezpieczyciel sprawcy szkody przyznał dalsze odszkodowanie w kwocie 1131,89 zł odmawiając wypłaty dalszego odszkodowania.

Nakazem zapłaty z dnia 13 maja 2019 r. (karta 86) Referendarz sadowy r Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydziale XI Gospodarczym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W. wniosło sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Ponadto pozwany zakwestionował uzyskaną przez powoda kalkulację naprawy wskazując, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został zawyżony, zaś pozwany zaoferował poszkodowanym rabat na zakup nowych części.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 sierpnia 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) rej. (...) należący do P. i L. F.. Sprawca szkody posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z Towarzystwem (...) spółką akcyjną w W..

Poszkodowani dokonali zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który wszczął postępowanie likwidacyjne, w którym przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady ustalając wysokość szkody na kwotę 2641,50 zł, którą wypłacił poszkodowanemu.

Niesporne, a ponadto dowód:

- informacja o wysokości szkody k. 9;
- kalkulacja W. k. 10-17;
- decyzja W. z dnia 19 września 2018 r. k. 18-19;
- dokumenty w aktach szkodowych, płyta CD karta 122;
- zeznania świadka P. F. k. 85;
- zeznania świadka L. F. k. 85v.;

Poszkodowani odstawili pojazd do naprawy w serwisie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w S., który sporządził kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 5800,43 zł brutto.

Dowód:

- kalkulacja z dnia 18 września 2018 r. k. 20-24;
- zeznania świadka P. F. k. 85;
- zeznania świadka L. F. k. 85v.;

Po naprawie pojazdu, poszkodowani dnia 7 listopada 2018 r. poszkodowani zawarli z powodem J. W. umowę cesji wierzytelności na podstawie której przelali na powoda wierzytelność przysługującą im w stosunku do Towarzystwo (...) spółki akcyjnej w W., z tytułu opisywanej szkody. Umowa miała charakter odpłatny. Tytułem sprzedaży wierzytelności poszkodowany otrzymał cesjonariusza (nabywcy wierzytelności) pełną kwotę.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności k. 31-33;
- aneks do umowy k. 83;
- zeznania świadka P. F. k. 85;
- zeznania świadka L. F. k. 85v.;

Pismem z dnia 17 grudnia 2018 r. pełnomocnik powoda wezwał ubezpieczyciela sprawcy szkody do zapłaty kwoty 3158,93 zł stanowiącej różnicę pomiędzy kosztem naprawy ustalonym na zlecenie poszkodowanych (5800,43 zł) a kwotą dotychczas wypłaconego odszkodowania (2461,50 zł), w terminie 30 dni.

Decyzją z dnia 16 stycznia 2019 r. ubezpieczyciel sprawcy szkody przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 1131,89 zł weryfikując sporządzoną kalkulację. Łącznie wypłacono kwotę 3773,39 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 17 grudnia 2018 r. k. 25;
- upoważnienie k. 34;
- decyzja W. z dnia 16 stycznia 2019 r. k. 25-26;
- kalkulacja po weryfikacji k. 27-30;
- umowy o współpracy k. 59-72;

Hipotetyczny koszt naprawy pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) w zakresie uszkodzeń będących wynikiem zdarzenia z dnia 23 sierpnia 2018 r., i przy użyciu do naprawy wyłącznie nowych, oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu, wynosił 5581,50 zł brutto (4537,89 zł netto).

Hipotetyczny koszt naprawy pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) z użyciem dostępnej ówczesnie alternatywnej lampy tylnej jakości (...), czyli także części oryginalne pochodzącej od poddostawcy producenta pojazdu, pozbawionej jedynie oznakowania tego producenta wnosił 5280,57 zł brutto (4293,15 zł netto).

Użycie do naprawy lampy tylnej jakości (...) w pełni pozwalało przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody, tym bardziej, że była to część tożsama z oryginalną a samochód był już eksploatowany od ponad 9 lat i miał znaczny przebieg wynoszący 175 790 km, zatem można uznać do za w istotnym stopniu wyeksploatowany.

Hipotetyczny koszt naprawy pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) w warsztacie partnerskim pozwanej, to jest ustalony z użyciem wskazanych przez nią rabatów na oryginalne części zamienne i materiał lakierniczy wynosił 4540,79 zł brutto (3691,70 zł netto).

Dowód:

- opinia biegłego sadowego W. S. k. 91-111, 134;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części (74%).

Podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma zawarta w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą zawartą w art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Norma zawarta w art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany kwestionował legitymację czynną powoda, który przedłożył umowę cesji wierzytelności oraz załącznik do niej.

Powodowi przysługiwała legitymacja czynna do dochodzenia roszczeń na własną rzecz, która wynika z przedłożonej przez niego umowy cesji oraz z art. 509 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z kolei norma zawarta w art. 510 § 1 k.c. stanowi, iż umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Kwestionował natomiast wysokość wyliczonego przez powoda odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, związanego z kosztem naprawy pojazdu.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz na opinii biegłego sądowego W. S. zakwestionowanej przez stronę pozwaną, do której zarzutów biegły się ustosunkował, podtrzymując w całości sporządzoną opinię.

Niesporny w sprawie był fakt, że pozwany wypłacił tytułem odszkodowania łączną kwotę 3773,39 złotych. Według wyliczenia biegłego koszt zasadny do poniesienia przez poszkodowanych celem przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody stanowił kwotę 5280,57 złotych.

Biegły w swojej opinii wyjaśnił, że hipotetyczny, a jednocześnie konieczny, koszt naprawy pojazdu marki A. celem odtworzenia jego stanu sprzed spornego zdarzenia przy użyciu części oryginalnej sygnowanej znakiem producenta pojazdu zaś w zakresie dostępnej ówczesnie lampy tylnej jakości (...) wyniósł 5280,57 złotych. Biegły wyjaśnił również, że tak przeprowadzona naprawa w pełni przywróciłaby pojazd do stanu sprzed szkody.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego w sprawie II CNP 43/17 gdzie wskazano, że jeśli poszkodowany wykonuje naprawę wprawdzie tanim sposobem, ale niefachowo, to zachowuje on prawo do odszkodowania w wysokości profesjonalnej naprawy. Zwrócić też należy uwagę na poglądy Sądu Najwyższego w orzeczeniu w sprawie II CNP 41/17 gdzie wskazano, że jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania a więc spełnienia świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.) to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może według swojego wyboru żądać od ubezpieczyciela kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Tym samym art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę art. 363 § 1 k.c. w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji.

Mając powyższe na uwadze uwzględnieniu podlegała kwota stanowiąca różnicę pomiędzy kosztem naprawy ustalonym przez biegłego a kwota dotychczas wypłaconego odszykowania tj. 1507,18 zł (5280,57 zł – 3773,39 zł).

Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowią normy zawarte w art. 481 § 1 k.c. i w art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W pozostałym zakresie powództwo podlegał oddaleniu o czym orzeczono w pkt 2.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 100 k.p.c. Ponieważ powód wygrał sprawę w 74 % a przegrała w 26%. Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu 102 złotych, od pełnomocnictwa 17 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 900 złotych oraz koszt sporządzenia opinii w kwocie 1200 złotych z czego 74 % daje kwotę 1642,06 złotych. Koszty poniesione przez pozwaną to opłata od pełnomocnictwa 17 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 900 złotych, z czego 26 % daje kwotę 238,42 złotych, zaś 1642,06 złotych – 238,42 złotych, daje kwotę 1403,64 złotych.

W punkcie 4 i 5 Sąd nakazał pobrać zgodnie z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. koszty sądowe stosownie do wyniku sprawy. Łączny koszt wydatków wyniósł 1259,52 złotych i w zakresie kwoty 1200 złotych koszt ten został opłacony z zaliczki strony powodowej. Do rozliczenia pozostało 165,52 złotych tytułem pozostałej kwoty wynagrodzenia biegłego 59,52 złotych oraz koszt stawienia świadka w kwocie 106 złotych przyznany postanowieniem z dnia 3 października 2019 r. Powód przegrał sprawę w 26 %, a pozwany w 74 %. Odpowiednio więc Sąd nakazał pobrać od pozwanego 122,48 złotych, a od powoda 43,04 złotych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)P. B.;

3. (...)

(...)

(...)

4. (...)